

למה לי היסטוריה?

רציונאל

למה ללמוד ולהתעסק בהיסטוריה? יש בזה חשיבות? מה הקשר שלי ל"היסטוריה הלהטבית"? זו ההיסטוריה שלי להט"ביות לאורך ההיסטוריה - מקום בתרבות, ביטויים ופעולות, מה מאפיין להטבית בתקופות שונות

מטרות:

1. החניכות יכירו בחשיבות של ההיסטוריה הלהט"בית
2. להפיח בחניכות את תחושת הקהילה הנובעת מההיסטוריה
3. לייצר זיקה לעולם התוכן

מהלך	זמנים
פתיחה	5 ד'
נפש תאומה	10 ד'
שיתוף סיפורים	30 ד'
העץ הנדיב	30 ד'
רפלקציה עצמית + סיכום	15 ד'

עזרים וציוד: כדור, הדפסה של נספחים

1. פתיחה:

סבב שם לש"פ + סרט אהוב

משחק פתיחה - נפש תאומה

נבחר חניך, לו ימצאו את הנפש התאומה שלו. המדריך יקריא את ההגדרה, (לדוג' - פיצה או פלאפל, בריכה או ים, שחור או לבן) כל חניכה בוחת את ההעדפה שלו מבין שתי האופציות. החניך הנבחר עונה את התשובה שלו, מי שענה כמוהו נשאר לעמוד, מי שלא – מתיישב, עד שנשארים רק חניך אחד שענה בדיוק אותו דבר כמו החניך הנבחר על כל ההגדרות.

2. שיתוף סיפורים

נחלק את החניכות לזוגות/קבוצות קטנות ונבקש מהם לספר אחת לשנייה אירועים שקרו בעבר - היום הולדת הכי טוב שהיה לי/ חיית מחמד שהיה לי/ איזה בובה היה לי בילדות/ היום הראשון לבית ספר הכי טוב שהיה לי/תחפושת פורים שהכי אהבתי ולמה/ הפעם הראשונה שהרגשתי חלק בקהילה הלהט"בית. עכשיו נבקש מהחניכים לדבר על הסיפורים שסיפרו בעזרת השאלות הבאות:

- במהלך השיתופים, חשתם באיזשהו הזדהות?
- מה התחושה של ההזדהות יצרה? קרבה? חיבור?
- מה הפוטנציאל הקיים בתחושה הזאת יכול לייצר?
- איזה אירועים בהיסטוריה אתם מכירים שהיו משמעותיים עבור קהילה? (נגיד - הקמת המדינה/השואה ליהודים, סטונוואל/להט"בים, גל הראשון של פמיניזם/ נשים)
- מה משותף בין כל הקהילות האלו?

3. העץ הנדיב

הקבוצה תקרא ביחד את הסיפור "העץ הנדיב", אבל נתחיל לקרוא אותו מהאמצע. נמחק את כל ההיסטוריה בין הילד לעץ, הסיפור יוצג כמו עץ מסכן שאפשר לנצל אותו וילד עצלן.

אחרי זה נשאל את השאלות הבאות:

- מה אתם חושבים על דמותו של העץ? דמותו של הילד?

עכשיו נקרא את הסיפור המקורי מהתחלה.

- מה עכשיו אתם חושבים על דמותו של העץ? דמותו של הילד?
- האם השתנה משהו? אם כן, למה?
- איך הקונטקסט שינתה את הנקודת מבט שלכם?
- יש סיטואציות בחיים האישיים שלכם שאחרי שהבנתם את הקונטקסט, היא שינתה לכם את הפרספקטיבה?

חלק ג' | סיכום ורפלקציה

4. מתודת רפלקציה - ההיסטוריה המתגלגלת

נעשה סבב פופקורן עם כדור בו כל אחד מסביר במשפט על אירוע היסטורי שהשפיע ישירות עליו/ על הזכויות שלו/ על הקהילה שלו. אחרי שמסיימים זורקים למישהו אחר, כדי לייצר קשר בין החניכות ובין האירועים ההיסטורים שלהם. בתקווה שמישהו ישמע על משהו שמעניין אותם וירצו להתעמק בו אחרי הפעולה.

5. סיכום

אז מה עשינו היום?

העץ הנדיב / ש. טילברסטיין

פעם אחת היה עץ, והוא אהב ילד קטן אחד. וכל יום הילד היה בא ואוסף את העלים של העץ ועושה מהם כתרים ומשחק במלך היער. הוא היה מטפס על גזע העץ ומתנדנד לו על הענפים ואוכל תפוחי עץ, וכשהילד היה מתעייף, הוא היה נרדם בצילו של העץ. והילד אהב מאד מאד את העץ. והעץ היה מאושר. אך הזמן חלף לו, והילד הלך וגדל, ולעתים קרובות העץ נשאר לבד. ואז הילד בא יום אחד אל העץ, והעץ אמר לו: "בוא ילד, בוא תטפס על הגזע שלי, תתנדנד על הענפים ותאכל תפוחים ותשחק בצילי ותהיה מאושר". "אני יותר מדי גדול בשביל לטפס ולשחק" אמר הילד. "אני רוצה לקנות דברים ולעשות חיים. אני רוצה קצת כסף. אתה יכול לתת לי קצת כסף?" "אני מצטער". אמר העץ "אבל אין לי כסף. יש לי רק עלים ותפוחים. קח את התפוחים שלי ילד, תמכור אותם בעיר. כך יהיה לך כסף ותהיה מאושר". ואז הילד טיפס על העץ וקטף ממנו את התפוחים ולקח אותם אתו. והעץ היה מאושר. אבל הילד לא חזר הרבה זמן. והעץ היה עצוב. ואז יום אחד חזר הילד והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: "בוא ילד, תטפס על הגזע שלי, ותתנדנד על הענפים ותהיה מאושר." "אני יותר מדי עסוק בשביל לטפס על עצים" אמר הילד. "אני רוצה בית, שיהיה לי חם" הוא אמר. "אני רוצה אישה ואני רוצה ילדים, ובשביל זה אני צריך בית, שיהיה לי חם". הוא אמר. "אתה יכול לתת לי בית?" "אין לי בית" אמר העץ "היער הוא ביתי, אבל אתה יכול לקצץ את הענפים שלי ולבנות בית. אז תהיה מאושר. הילד קיצץ לעץ את ענפיו ולקח אותם אתו לבנות את ביתו. והעץ היה מאושר. אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן. וכשהוא חזר העץ היה כל כך מאושר שבקושי הצליח לדבר. "בוא ילד" הוא לחש. "בוא תשחק". "אני יותר מדי זקן ועצוב בשביל לשחק". אמר הילד. "אני רוצה סירה שתיקח אותי הרחק הרחק מכאן. אתה יכול לתת לי סירה?" "כרות את הגזע שלי ותבנה לך סירה" אמר העץ. "כך תוכל להפליג למרחקים ... ותהיה מאושר." הילד כרת את הגזע ובנה סירה והפליג למרחקים. והעץ היה מאושר אבל לא מאושר ממש. ואחרי הרבה זמן הילד חזר שוב. "אני מצטער ילד". אמר העץ. "אבל לא נשאר לי שום דבר לתת לך – התפוחים שלי כבר אינם". "השיניים שלי יותר מדי חלשות בשביל תפוחים". אמר הילד. "הענפים שלי כבר אינם" אמר הילד. "אתה יכול לתת עליהם?". "אני יותר מדי זקן בשביל להתנדנד על הענפים" אמר הילד. "הגזע שלי כבר איננו" אמר העץ "לא תוכל לטפס". "אני יותר מדי עייף בשביל לטפס" אמר הילד. "אני מצטער" אמר העץ "הלוואי שיכולתי לתת לך משהו... אבל לא נשאר לי כלום. אני סתם גזע כרות זקן. אני מצטער". "אני לא צריך הרבה עכשיו". אמר הילד. "רק מקום שקט לשבת ולנוח. אני עייף מאד." "אם כך" אמר העץ וזקק את עצמו כמה שרק הצליח "אם כך גזע כרות זקן הוא כן טוב בשביל לשבת ולנוח. בוא ילד, שב לך ותנוח". והילד היה מאושר והעץ היה מאושר.

העץ הנדיב - ערוך מהאמצע

הילד בא יום אחד אל העץ, והעץ אמר לו: "בוא ילד, בוא תטפס על הגזע שלי, תתנדנד על הענפים ותאכל תפוחים ותשחק בצילי ותהיה מאושר". "אני יותר מדי גדול בשביל לטפס ולשחק" אמר הילד. "אני רוצה לקנות דברים ולעשות חיים. אני רוצה קצת כסף. אתה יכול לתת לי קצת כסף?" "אני מצטער". אמר העץ "אבל אין לי כסף. יש לי רק עלים ותפוחים. קח את התפוחים שלי ילד, תמכור אותם בעיר. כך יהיה לך כסף ותהיה מאושר". ואז הילד טיפס על העץ וקטף ממנו את התפוחים ולקח אותם אתו. והעץ היה מאושר. אבל הילד לא חזר הרבה זמן. והעץ היה עצוב. ואז יום אחד חזר הילד והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: "בוא ילד, תטפס על הגזע שלי, ותתנדנד על הענפים ותהיה מאושר." "אני יותר מדי עסוק בשביל לטפס על עצים" אמר הילד. "אני רוצה בית, שיהיה לי חם" הוא אמר. "אני רוצה אישה ואני רוצה ילדים, ובשביל זה אני צריך בית, שיהיה לי חם". הוא אמר. "אתה יכול לתת לי בית?" "אין לי בית" אמר העץ "היער הוא ביתי, אבל אתה יכול לקצץ את הענפים שלי ולבנות בית. אז תהיה מאושר. הילד קיצץ לעץ את ענפיו ולקח אותם אתו לבנות את ביתו. והעץ היה מאושר. אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן. וכשהוא חזר העץ היה כל כך מאושר שבקושי הצליח לדבר.

"בוא ילד" הוא לחש. "בוא תשחק". "אני יותר מדי זקן ועצוב בשביל לשחק". אמר הילד. "אני רוצה סירה שתיקח אותי הרחק הרחק מכאן. אתה יכול לתת לי סירה? " "כרות את הגזע שלי ותבנה לך סירה" אמר העץ. "כך תוכל להפליג למרחקים ... ותהיה מאושר. " הילד כרת את הגזע ובנה סירה והפליג למרחקים. והעץ היה מאושר אבל לא מאושר ממש. ואחרי הרבה זמן הילד חזר שוב. "אני מצטער ילד". אמר העץ. "אבל לא נשאר לי שום דבר לתת לך – התפוחים שלי כבר אינם". "השיניים שלי יותר מדי חלשות בשביל תפוחים". אמר הילד. "הענפים שלי כבר אינם" אמר העץ "לא תוכל להתנדנד עליהם". "אני יותר מדי זקן בשביל להתנדנד על הענפים" אמר הילד. "הגזע שלי כבר איננו" אמר העץ "לא תוכל לטפס". "אני יותר מדי עייף בשביל לטפס" אמר הילד. "אני מצטער" אמר העץ "הלוואי שיכולתי לתת לך משהו... אבל לא נשאר לי כלום. אני סתם גזע כרות זקן. אני מצטער".